

RETTENS KENDELSE (Første Afdeling)
7. december 1994

Sag T-242/94

**Sergio Del Plato
mod
Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**

»Formalitetsindsigelse«

Fuldstændig gengivelse på italiensk II - 961

Angående: Påstand om annullation af Kommissionens afgørelse om ikke at medtage sagsøgeren på listen over de ansøgere, der blev anset for egnede til at overgå fra kategori B til kategori A i overensstemmelse med de i 1989 offentliggjorte procedureregler samt om dom for, at Kommissionen er pligtig at erstatte sagsøgeren den økonomiske og ikke-økonomiske skade, der er forvoldt ham ved denne afgørelse.

Udfald: Afvisning.

Resumé af kendelse

Del Plato er tjenestemand i kategori B i den videnskabeligt-tekniske tjenestegruppe i Kommissionen. Den 1. juni 1992 meddelte det ad hoc-udvalg, der havde til opgave at vælge de ansøgere, der var egnede til at overgå fra kategori B til kategori A, ham om, at han ikke var blandt de ansøgere, der var fundet egnede til at skifte kategori. Del Plato reagerede ikke på afgørelsen herom.

Den 19. november 1993 indgav sagsøgeren, der gennem offentliggørelsen den 27. august 1993 af kendelsen om slettelse af den sag, en kollega til ham, X, havde anlagt mod den afgørelse, hvorved denne fik meddelelse om, at han ikke var medtaget på listen over egnede ansøgere, var blevet bekendt med, at der var truffet en afgørelse i ad hoc-udvalget om efter fornyet prøvelse at optage denne kollega på listen over de ansøgere, der var egnede til at skifte kategori, en klage mod ad-hoc-udvalgets afgørelse om ikke at medtage ham på listen, og gjorde herved gældende, at medtagelsen af nævnte kollega var en ny omstændighed, der kunne bringe fristerne ifølge vedtægtens artikel 90 og 91 til at løbe på ny. Kommissionen besvarede ikke denne klage.

Formaliteten

Retten skal bemærke, at det af fast praksis følger, at fristreglerne i vedtægtens artikel 90 og 91 er præceptive og kun kan fraviges under ekstraordinære omstændigheder, når der foreligger nye særlige omstændigheder, der kan bringe fristerne ifølge disse bestemmelser til at løbe på ny (præmis 18).

Henvisning til: Domstolens dom af 10. december 1980, sag 23/80, Graselli mod Kommissionen, Sml. s. 3709, præmis 26, af 15. maj 1985, sag 127/84, Esly mod Kommissionen, Sml. s. 1437, præmis 10 og 12, af 7. maj 1986, sag 191/84, Barcella m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 1541, præmis 12, af 13. november 1986, sag 232/85, Becker mod Kommissionen, Sml. s. 3401, præmis 8 og 10, og af 4.2.1987, sag 302/85, Pressler-Hoeft mod Revisionsretten, Sml. s. 513, præmis 5; Rettens dom af 6. december 1990, sag T-6/90, Petrilli mod Kommissionen, Sml. II, s. 765, af 17. oktober 1991, sag T-129/89, Offermann mod Parlamentet, Sml. II, s. 855, præmis 31 og 34, af 10. april 1992, sag T-15/91, Bollendorf mod Parlamentet, Sml. II, s. 1679, præmis 26 og 27, af 11. marts 1993, sag T-87/91, Boessen mod ØSU, Sml. II, s. 235, præmis 26, og af 14. juli 1993, sag T-55/92, Knijff mod Revisionsretten, Sml. II, s. 823, præmis 27.

Det bemærkes dernæst, at vedtagelsen af en afgørelse vedrørende en eller flere kolleger til en sagsøger i det højeste kan udgøre en ny omstændighed af afgørende betydning, der kan begrunde en fornyet undersøgelse af denne sagsøgers stilling, når de situationer, der er tale om, er identiske, og navnlig når de grunde, der vil kunne gives for den afgørelse, der eventuelt vedtages efter denne fornyede undersøgelse, ikke adskiller sig fra de grunde, der førte til vedtagelsen af den afgørelse, den pågældende påberåber sig som en ny omstændighed (præmis 20).

Henviſning til: ovennævnte dom i ſagen Esly mod Kommissionen; Domstolens dom af 26. ſeptember 1985, ſag 231/84, Valentini mod Kommissionen, Sml. s. 3027, og af 14. juni 1988, ſag 161/87 Muysers og Tulp mod Revisionsretten, Sml. s. 3037.

I den foreliggende ſag ſtår det fast, at de grunde, der førte til, at ſagsøgeren og oprindeligt også X ikke blev optaget på listen over egnede ansøgere, ſamt til ſidſtnevntes senere optagelse på denne liste, ikke var de ſamme, og at ſagsøgeren derfor ikke, når henses til denne manglende lighed mellem hans ſtilling og ſtillingen for X, kan gøre gældende, at afgørelsen om at medtage ſidſtnevnte på listen over egnede ansøgere udgør en ny omſtændighed af afgørende betydning for ham. Afgørelsen af 8. juli 1993 om at medtage X på listen over egnede ansøgere kan derfor ikke af ſagsøgeren påberåbes til støtte for det ſynspunkt, at fristerne ifølge vedtægtens artikel 90 og 91 kan begynde at løbe på ny (præmis 22 og 23).

Konklusion:

Sagen afvies.